

POSTANOWIENIE

Dnia 5 marca 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Mirek

w sprawie M. M.
podejrzanego o czyny z art. 222 § 1 k.k. i in.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 5 marca 2026 r.,
wniosku obrońcy oskarżonego o wstrzymanie wykonania prawomocnego
orzeczenia,
na podstawie art. 532 § 1 k.p.k.,

p o s t a n o w i ł

**odmówić wstrzymania wykonania postanowienia Sądu
Rejonowego w Kościanie z dnia 27 lutego 2025 r., sygn. akt II K
297/24, utrzymanego w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w
Poznaniu z dnia 15 lipca 2025 r., sygn. akt XVII Ka 486/25.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Kościanie postanowieniem z dnia 27 lutego 2025 r. umorzył, na mocy art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 31 § 1 k.k., postępowanie w sprawie przeciwko M. M. , oskarżonemu o popełnienie czterech przestępstw, realizujących odpowiednio znamiona z art. 222 § 1 k.k. oraz art. 222§ 1 k.k. i art. 157 § 1 k.k. i art. 226 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., a także. z art. 222 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. i art. 226 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. oraz art. 226§ 1 k.k., jednocześnie - na

podstawie art. 93a § 1 pkt 4 k.k. – stosując wobec podejrzanego środek zabezpieczający w postaci pobytu w zakładzie psychiatrycznym.

Powyższe orzeczenie zostało zaskarżone apelacją obrońcy podejrzanego, która jednak okazała się nieskuteczna. Sąd Okręgowy w Poznaniu wyrokiem z dnia 15 lipca 2025 r., sygn. akt. XVII Ka 486/25, utrzymał zaskarżone postanowienie w mocy.

Kasację od wyrok Sądu odwoławczego wniósł obrońca podejrzanego, zaskarżając go w całości i wskazując na rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa procesowego, a to art. rozdziału 22 k.p.k., w szczególności art.193 k.p.k., art. 194 k.p.k., art. 196 k.p.k. jak i art. 200 k.p.k. poprzez ich niezastosowanie, a także art. 440 k.p.k. poprzez nieprzeprowadzenie kontroli odwoławczej poza granicami zaskarżenia i podniesionych zarzutów, jak również art. 7 k.p.k. oraz art. 198 § 1 k.p.k. poprzez ich niezastosowanie, a także art. 196 § 1 k.p.k. w zw. z art. 40 § 1 pkt 1 k.p.k. oraz art. 5 i art. 6 Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Obywatela, tj. prawa do wolności i prawa do sądu jak również przepisów art. 176 ust. 1 Konstytucji RP, gwarantujących zasadę dwuinstancyjności postępowania sądowego. Na tej podstawie wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Poznaniu do ponownego rozpoznania.

Kasacja zawierała wniosek o wstrzymanie wykonania orzeczonego wobec M. M. środka zabezpieczającego w postaci pobytu w zakładzie psychiatrycznym. W ocenie Sądu Najwyższego nie zasługiwał on na uwzględnienie.

Instytucja wstrzymania wykonania prawomocnego orzeczenia, o której mowa w art. 532 § 1 k.p.k., ma charakter nadzwyczajny i stanowi odstępstwo od zasady bezzwłocznej wykonalności prawomocnych orzeczeń. Sąd Najwyższy konsekwentnie stoi na stanowisku, że jej zastosowanie uzależnione jest od wystąpienia szczególnych okoliczności, a to graniczącego z pewnością prawdopodobieństwa uchylenia zaskarżonego orzeczenia oraz wykazania, że dalsza egzekucja orzeczenia wywołałaby dla strony skutki o charakterze wyjątkowo dolegliwym i w praktyce nieodwracalnym.

Przeprowadzona przez Sąd Najwyższy analiza akt sprawy oraz treści wniesionej kasacji, w zakresie wymaganym do rozpoznania wniosku, nie daje podstaw do przyjęcia, iż w przedmiotowej sprawie ziściły się powyższe warunki. W realiach niniejszej sprawy zarzuty sformułowane przez obrońcę nie cechują się taką jednoznacznością i wręcz rzucającą się w oczy zasadnością, która uzasadniałaby wstrzymanie wykonania orzeczenia. Ich merytoryczna weryfikacja oraz ocena wpływu na treść rozstrzygnięcia wymagają pogłębionej analizy, która może zostać dokonana wyłącznie na etapie rozpoznawania kasacji co do meritum. Ani specyfika sprawy, ani fakt stosowania izolacyjnego środka zabezpieczającego nie mogą być uznane za samodzielne i wystarczające podstawy do wstrzymania wykonania prawomocnego orzeczenia. Dolegliwości związane z realizacją orzeczonego środka, choć niewątpliwie dotkliwe, same w sobie nie stanowią argumentu za zastosowaniem art. 532 § 1 k.p.k.

Jednocześnie należy zaznaczyć, że niniejsze rozstrzygnięcie w żadnej mierze nie determinuje ostatecznego wyniku postępowania kasacyjnego ani nie przesądza oceny trafności argumentacji skarżącego.

Mając na względzie powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej.

[J.J.]

[a.ł.]